

Želja in vabilo.

Da oko že enkrat vidi,
sliši že uho pomlad!
Srce prosi: Pridi, pridi,
v prsih sto nam zbudi nad!

Naj se ti nasmehne lice
in zabliška v solncu pas,
zacveto naj že cvetice,
ptice zapojo na glas!

V šumni gaj, zelena polja
misli potovat gredó,
svira jim vesela volja —
kdo gre z mano, deca, kdo?

Fran Žgur.

Harmozan.

Priredil Polenčan.

ohamedanci so napadli leta 642. po Kristovem rojstvu novo perzijsko kraljestvo. Neverniki so plenili v bližini mesta Ktezifonta, in njih poveljnik, kalif Omar, je prodril že do reke Oksa, kjer je premagal tudi perzijskega kralja Jezdegerda iz rodu Sasamidov. Ko je Omar po ljuti bitki pregledoval bogati plen, so privedli predenj uklenjenega perzijskega kraljevega namestnika Harmozana.

Ta se je najdlje upiral sovražni sili in zato pač ni upal na milost. Omar mu reče: „Uvidiš li, kako nespametno je upiranje vas krivovercev bojevnikom vsemogočnega Alaha?“

Harmozan odgovori: „Sedaj sem tvoj služabnik, in kdor ugovarja zmagalcu, ne ravna modro. Le za malo uslugo te še prosim. Tri dni se že vojskujem brez pijače; prosim te torej, podaj mi kupico vina.“

Na Omarjev migljaj mu izpolni služabnik to željo; vendar Harmozan se še obotavlja piti, ker se boji, da je vinu primešan strup. To se zdi zmagalcu čudno in zato reče: „Kaj odlašáš? Nikdar ne bo prevaril Mohamedanec svojega gosta. To ti rečem: Dokler ne izpiješ, ne boš umrl.“ Pri tej priči pa šine žarek upanja na Harmozanovo lice. Odločno dvigne kupo ter jo vrže na kamenita tla, da se razdrobi na drobne kosce, vino pa razlije po tleh.

Okolo stoječi vojaki planejo takoj nadenj, da bi kaznovali njegovo predrznost, toda osupnjeni kalif jim reče: „Naj živi! Če je na zemlji kaj svetega, je to beseda zmagalčeva.“

